

Indledning: I denne optagelse vil jeg læse Bibeltekster og synge salmevers, der drejer sig om Langfredag. Inden man lytter videre vil jeg anbefale, at man har noget, man kan skrive på og med, så man kan skrive bønner, tanker, refleksioner, ord osv. som falder én ind i løbet af vandringen. Disse kan man under eller efter vandringen sende til mig eller lægge i en kasse ved enden af vandringen. På Langfredag mindes vi, at Jesus døde for vores synders skyld, og hvordan det foregik, skal vi høre igennem 14 Bibeltekster. Teksterne er hentet fra de fire evangelier i det nye testamente. Hver tekst kaldes en station, fordi man *kan* standse op og lytte til teksten, og så kan man gå, når salmen synges. Man må selvfølgelig også gerne gå under hele optagelsen. Til optagelsen har jeg lavet en vandringsrute i Hunderup sogn og en i Vilslev sogn – begge er de omkring 5 km. Og man kan klikke på et link herunder for at se ruten. Det sidste stykke af ruten kommer man til at gå i stilhed, så man kan tænke over det, man har hørt. Start og slut for begge ruter er de anonymes gravsted på kirkegården. Man kan også lytte til denne optagelse derhjemme, eller imens man går en anden rute. I stedet for at skrive noget ved på papir, må I også gerne sende mig en sms eller mail, og det I sender, vil jeg tage med i den andagt, som jeg live-streamer fra Hunderup Kirke Langfredag aften kl. 21.

Nu går vi i gang. Først læser jeg et stykke fra Bibelen, og så synger jeg et par salmevers. Jeg håber, du får noget ud af det. God fornøjelse.

Klik ind på ruten herunder:

Rute i Hunderup-Sejstrup: <https://www.loeberute.dk/Track/Public/097bf630-9972-47ca-85cc-2a0feedb29e1>.

Rute i Vilslev-Jedsted: <https://loeberute.dk/Track/Public/f86efae1-3fa2-484e-8751-e44271809f4b>

Station 1: Jesus er i Getsemane Have

Da kom Jesus med dem til et sted, der hedder Getsemane, og han sagde til disciplene: »Sæt jer her, mens jeg går derhen og beder.« Så tog han Peter og de to Zebedæussønner med sig. Og han blev grebet af sorg og angst. Da sagde han til dem: »Min sjæl er fortvivlet til døden. Bliv her og våg sammen med mig!« Og han gik lidt længere væk, faldt ned på sit ansigt og bad: »Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi. Dog, ikke som jeg vil, men som du vil.« Han kommer tilbage til sine disciple og finder dem sovende, og han sagde til Peter: »Så kunne I da ikke våge blot en time sammen med mig? Våg, og bed om ikke at falde i fristelse. Ånden er rede, men kødet er skrøbeligt.« Atter, for anden gang, gik han bort og bad: »Min fader, hvis det ikke er muligt, at dette bæger går mig forbi, men jeg skal drikke det, så ske din vilje.« Og atter kom han og fandt dem sovende, for deres øjne var blevet tunge. Han forlod dem igen, og for tredje gang gik han væk og bad den samme bøn. Da kom han tilbage til disciplene og sagde til dem: »Sover I stadig og hviler jer? Nu er timen kommet, da Menneskesønnen overgives i synderes hænder. Rejs jer, lad os gå! Se, han, som forråder mig, er her allerede.«

DDS 181: Over Kedron Jesus træder

1 Over Kedron Jesus træder,
vader med sin bare fod.
Græder, alle øjne, græder,
græder, om I kunne, blod!
Se, hvor bladet er nu vendt,
alle buer nu er spændt,
som på Jesus ene sigter
og til døden ham forpligter.

5 Se, hvor våndefuld han falder
ned med bøn udi sin nød,

trende gange Gud påkalder,
beder, at den bitre død
og den kalk må vige hen,
er dog straks tilfreds igen!
hvad hans Fader kun behager,
derimod han gerne tager.

8 Når jeg som et blomster visner,
når jeg fældes skal som hø,
når at blodet i mig isner,
når jeg dåne skal og dø,
når den kolde sved går ud
af min ganske krop og hud,
da min Jesu svededråber
for min sjælefrelse råber.

Station 2: Jesus forrådes af Judas og arresteres

Endnu mens han talte, kom Judas, en af de tolv, fulgt af en stor skare med sværd og knipler fra ypperstepræsterne og folkets ældste. Han, som forrådt ham, havde aftalt et tegn med dem og sagt: Det er ham, som jeg kysser; grib ham! Han gik straks hen til Jesus, hilste ham med et »Rabbi!« og kyssede ham. Jesus sagde til ham: »Min ven, nu har du gjort dit.« Da kom de hen og lagde hånd på Jesus og greb ham. En af dem, der var sammen med Jesus, løftede hånden og trak sit sværd, slog efter ypperstepræstens tjener og huggede øret af ham. Da sagde Jesus til ham: »Stik dit sværd i skeden! For alle, der griber til sværd, skal falde for sværd. Eller tror du ikke, at jeg kan bede min fader om på stedet at give mig mere end tolv legioner engle til hjælp? Men hvordan skulle da Skrifterne, der siger, at sådan skal det ske, blive opfyldt?« I samme øjeblik sagde Jesus til skarerne: »I er rykket ud med sværd og knipler for at anholde mig, som om jeg var en røver. Dag efter dag har jeg siddet og undervist på tempelpladsen, og I har ikke grebet mig. Men det er alt sammen sket, for at profeternes skrifter skal opfyldes.« Da lod alle disciplene ham i stikken og flygtede.

DDS 184: Mørket skjuler jorderige

1 Mørket skjuler jorderige,
natten den er nu for hånd,
mørket solen vil bekrige,
lægge Jesus hen i bånd.
Slig en nat var aldrig før,
Himlen haver lukt sin dør,
Jesus, al vor sol og ære,
skal nu nattens skændsel bære.

2 Den forræder Judas tager
mørkheds våben villig på
og i åg med Satan drager,
som udi hans hjerte lå;
han en skare samlet får:
skarn og skalke, som nu går
med de største præsters svende
og hans ondskab skal betjene.

3 Blus og lamper er nu tændte
med en ild fra Satans brand,

spyd og stænger er nu vendte
mod den værgeløse mand.
Dog ej blus, ej spyd og stang
fanger Jesus denne gang,
men et kys, en kærlig mine
ham forråder til hans pine.

Station 3: Jesus dømmes af det jødiske råd

De, der havde pågrebet Jesus, førte ham til ypperstepræsten Kajfas, hvor de skriftkloge og de ældste var samlet. Men Peter fulgte efter ham på afstand helt til ypperstepræstens gård, og han gik derind og satte sig sammen med vagtfolkene for at se, hvad det ville ende med. Ypperstepræsterne og hele Rådet søgte at få et falsk vidneudsagn mod Jesus for at kunne dømme ham til døden, men de fandt ikke noget, selv om mange trådte frem og vidnede falsk. Til sidst trådte dog to frem og sagde: »Han har sagt: Jeg kan bryde Guds tempel ned og rejse det igen på tre dage.« Så stod ypperstepræsten frem og spurgte ham: »Har du ikke noget at svare på det, de vidner imod dig?« Men Jesus tav. Så sagde ypperstepræsten til ham: »Jeg besværger dig ved den levende Gud: Sig os, er du Kristus, Guds søn?« Jesus svarede ham: »Du sagde det selv. Men jeg siger jer: Herefter skal I se Menneskesønnen sidde ved den Almægtiges højre hånd og komme på himlens skyer.« Da flængede ypperstepræsten sine klæder og sagde: »Han har spottet Gud! Hvad skal vi nu med vidner? Nu har I selv hørt bespottelsen. Hvad mener I?« De svarede: »Han er skyldig til døden.« Da spyttede de ham i ansigtet og slog ham med knytnæve, og nogle slog ham med stokke og sagde: »Profetér for os, Kristus! Hvem var det, der slog dig?«

DDS 185: Længe haver Satan spundet

1 Længe haver Satan spundet
snæregarn til Jesu hånd;
synden kraftelig har tvundet
på de stærke Helved-bånd!
Himlen er i bånd og bast,
ja, Guds egen Søn holdt fast!
Han en fange nu er blevet
og omkring i skændsel drevet.

4 Retten haver ingen gænge,
al bevisnings lys er slukt,
medynk er i søvn og senge,
lås for kærlighed er lukt.
Vold og magt kun vågne er,
Satan fakkelt for dem bær',
hidser de gråhærdede præster
til at blive helvedbæster.

5 Sluttet er det råd og rænke,
at han dræbes skal og dø.
Han på skånsel tør ej tænke,
hører, hvor de hunde gø,
at han skal få dødens løn,
for han kalder sig Guds Søn!
Det, han er, må han ej være,
alle mand tør Gud vanære.

Station 4: Jesus fornægtes af Peter

Imens sad Peter udenfor i gården. Og en tjenestepige kom hen til ham og sagde: »Du var også sammen med galilæeren Jesus.« Men han nægtede det i alles påhør og sagde: »Jeg forstår ikke, hvad du mener.« Da han gik ud i portrummet, var der en anden af tjenestepigerne, som så ham og sagde til dem, som var der: »Han dér var sammen med Jesus fra Nazaret.« Atter nægtede han det og svor på det: »Jeg kender ikke det menneske!« Lidt efter kom de, som stod der, hen til Peter og sagde: »Jo, sandelig er du også en af dem; dit sprog røber dig.« Da gav han sig til at bande og sværge: »Jeg kender ikke det menneske!« I det samme galede hanen. Og Peter huskede det ord, Jesus havde sagt: »Før hanen galer, vil du fornægte mig tre gange.« Og han gik udenfor og græd bitterligt.

DDS 186: Ingen højhed, ingen ære

2 Store helgen også haver

Adams kød og klæder på,

deres høje himmelgaver

de i lerkar bære må. 1

Kom og se, hvor Peder faldt,

da det om hans troskab gjaldt!

Jesus da hans løfter savner,

de fløj bort som røg og avner.

3 Han ved ilden, når han gyser,

véd sig vel at gøre varm,

men Guds kærlighed dog fryser

i hans hjerte, bryst og barm.

Når en pige spørger ham,

om han kendte det Guds Lam,

han tre gange Jesus nægter,

ja, med méned sig forfægter.

4 Hanen galer og forkynder

nattens gang, men Peder ej

kender gang i sine synder,

han er på den brede vej,

han forbander sig og svær',

at ham Jesus fremmed er,

og just i hans synd og laster

Jesus øje på ham kaster.

Station 5: Jesus dømmes af Pilatus

Tidligt næste morgen traf alle ypperstepræsterne og folkets ældste beslutning om at få Jesus dømt til døden. De lod ham binde og føre bort og udleverede ham til statholderen, Pilatus. (Matt 27, 1-2) Jesus blev stillet for statholderen, og statholderen spurgte ham: »Er du jødernes konge?« Jesus svarede: »Du siger det selv.« Men på ypperstepræsternes og de ældstes anklager svarede han ingenting. Da sagde Pilatus til ham: »Hører du ikke alt det, de vidner imod dig?« Men han svarede ham ikke på et eneste spørgsmål, så statholderen undrede sig meget. Under festen plejede statholderen at løslade en fange efter folkets egen vilje. Man havde dengang en meget omtalt fange, som hed Jesus Barabbas. Mens de nu var samlet, spurgte Pilatus dem: »Hvem vil I have, at jeg skal løslade jer, Jesus Barabbas eller Jesus, som kaldes Kristus?« Han vidste nemlig, at det var af misundelse, de havde udleveret ham; og mens han sad i dommersædet, havde hans hustru sendt bud til ham og ladet sige: »Hold dig fra denne retfærdige mand. For jeg har i nat haft mange onde drømme på grund af ham.« Men ypperstepræsterne og de ældste overtalte skarerne til at bede om at få

Barabbas løsladt og få Jesus henrettet. Og da statholderen spurgte dem: »Hvem af de to vil I have, at jeg skal løslade jer?« svarede de: »Barabbas!« Pilatus spurgte dem: »Hvad skal jeg så gøre med Jesus, som kaldes Kristus?« De sagde alle: »Han skal korsfæstes!« Han spurgte: »Hvad ondt har han da gjort?« Men de råbte blot endnu højere: »Han skal korsfæstes!« Da Pilatus så, at der ikke var noget at gøre, men at der tværtimod blev uro, tog han noget vand, og i skarens påsyn vaskede han sine hænder og sagde: »Jeg er uskyldig i denne mands blod. Det bliver jeres sag.« Hele folket svarede: »Lad hans blod komme over os og vore børn!« Da løslod han dem Barabbas, men lod Jesus piske og udleverede ham til at blive korsfæstet. (Matt 27, 11-26)

DDS 187: Rettens spir det alt er brækket

3 Straks Pilatus sine hænder
vasker udi hykle-vand,
og sin uskyld forevender, I
finder, han er ren og grand:
Nej, den dom på Jesu blod
to's ej bort i nogen flod,
hænderne kan vasket være,
hjertet må dog smitten bære.

4 Ak, min Gud, jeg bør ej dølge,
at min synd foruden tal
jo var med dig hen at følge
ind i dommens hus og sal.
Mine synder dommen skrev
og dig hen til døden rev,
og når på din dom jeg grunder,
ser jeg alt mit segl derunder.

5 Du foruden skyld og brøde
gav dig under dødens dom,
ja, frivillig for mig døde,
derfor er du og så from,
at jeg for Guds domstol må
al min tilflugt hos dig få,
så din dom er mig den gåde,
at jeg bliver dømt i nåde.

Station 6: Jesus hånes og iføres tornekrone

Da tog statholderens soldater Jesus med sig ind i borgen og samlede hele vagtstyrken om ham. Og de klædte ham af og hængte en skarlagensrød soldaterkappe om ham, flettede en krone af torne og satte den på hans hoved, gav ham en kæp i højre hånd og faldt på knæ foran ham, håned ham og sagde: »Hil dig, jødekonge!« Og de spyttede på ham og tog kæppen og slog ham i hovedet. Da de havde hånet ham, tog de kappen af ham og gav ham hans egne klæder på. Så førte de ham ud for at korsfæste ham. (Matt 27,27-31)

DDS 192: Hil dig, Frelser og Forsoner

1 Hil dig, Frelser og Forsoner!
Verden dig med torne kroner,
du det ser, jeg har i sinde
rosenkrans om kors at vinde,
giv dertil mig mod og held!

2 Hvad har dig hos Gud bedrøvet,
og hvad elsked du hos støvet,
at du ville alt opgive
for at holde os i live,
os dig at meddele hel?

4 Ak! nu føler jeg til fulde
hjertets hårdhed, hjertets kulde.
Hvad udsprang af disse fjelde,
navnet værd, til at gengælde,
Frelsermand, din kærlighed?

Station 7: Jesus tager sit kors på sig

Så tog de Jesus med sig; han bar selv korset og gik ud til det sted, som kaldes Hovedskalsted, og som på hebraisk hedder Golgata, (Joh 19,16b-17)

DDS 190: Her ser jeg da et lam at gå

1 Her ser jeg da et lam at gå,
som sig til døden skynder,
et tåligt lam, som bærer på
al verdens sorg og synder;
til offerstedet står hans hu,
han siger: Se, her står jeg nu
for Adams æt at stride!
Man viser alle piner frem;
han svarer: Gerne, hvert et lem
er færdigt til at lide.

4 På korsets træ de pinte ham
med nagler og med spyde;
hvor så man fra det offerlam
det røde blod at flyde,
hvor så man da hans hjerte slå,
hver åre som en bæk at gå,
hans hoved sig at hælde!
Guds Lam! hvorledes skal jeg dig
så dyb og ubegribelig
en kærlighed gengælde?

5 Din liflighed med frydesang
jeg nat og dag vil ære
og til mit sidste åndefang
dig helt opofret være;
hver tanke, ord og gerning skal
i dine fodspors dybe dal
som stille bække rinde;
og alt det, du mod mig har gjort,
jeg vil i hjertet prente stort
din død til evigt minde.

Station 8: Jesus får hjælp af Simon fra Kyrene til at bære korset

På vejen derud traf de en mand fra Kyrene, som hed Simon, ham tvang de til at bære hans kors. (Matt 27,32)

DDS 629: Vort kors gør sure miner

1 Vort kors gør sure miner,
når det os sendes til,
man ved da tit for piner
ej, hvor man være vil;
men lærer man at kende,
hvad korset gør for gavn,
og ser den sag til ende,
da tages det i favn.

3 Det lærer os at klage
i bønnen dag og nat;
beklemte sukke tage
Gud ret om hjertet fat.
Da vil vi have nåde,
går ikke før derfra,
og når vor tro vil råde,
må Jesus sige ja.

6 Jo mer vi da må stride
at komme Jesus nær,
jo mere vi må lide,
fordi vi har ham kær,
jo mere kors vi tåle,
jo større demantglans
og perler skal der stråle
af sjælens brudekrans.

Station 9: Jesus møder kvinder fra Jerusalem

En stor folkemængde fulgte ham, deriblandt også kvinder, som jamrede og græd over ham. Jesus vendte sig om mod dem og sagde: »Jerusalems døtre, græd ikke over mig, men græd over jer selv og jeres børn! For der kommer dage, da man vil sige: Salige er de, som ikke kunne få børn, de moderliv, som ikke fødte, og de bryster, som ikke gav die. Da skal man sige til bjergene: Fald ned over os! og til højene: Skjul os! For gør man sådan med det grønne træ, hvad vil der så ikke ske med det visne?« (Luk 23,27-31)

DDS 580: Jesus, dødens overvinder

2 Jesus, ja, vi tro og håbe,
selv i dødens skyggedal,
at du hører, før vi råbe,
svarer, før vi bede: Tal!
blev, til liv for mange døde,
de opstandnes førstegrøde.

3 Ja, vi tro, men tvivl sig klæber
som en øgle til vor tro,
døden spiller os på læber,

hvor vi mellem skygger bo,
håbet er, som mat det glimter,
når bag sky vi månen skimter.

4 O, lad troen sig nedsænke
dybt i Jordans rene flod!
Lad os ej med Naman tænke,¹
hver en strøm er lige god;
lad ej Fjenden os indskyde,
lidt det er dit ord at lyde!

Station 10: Jesus korsfæstes

Da de kom ud til det sted, der hedder Golgata – det betyder Hovedskalsted – gav de ham vin at drikke, som var blandet med malurt, men da han smagte det, ville han ikke drikke det. Og da de havde korsfæstet ham, delte de hans klæder mellem sig ved at kaste lod om dem. Så satte de sig dér og holdt vagt over ham. Over hans hoved havde de anbragt anklagen imod ham, den lød: »Det er Jesus, jødernes konge«. Sammen med ham blev der korsfæstet to røvere, den ene på hans højre, den anden på hans venstre side. Og de, der gik forbi, spottede ham og rystede på hovedet og sagde: »Du, som bryder templet ned og rejser det igen på tre dage, frels dig selv, hvis du er Guds søn, og stig ned fra korset!« Også ypperstepræsterne og de skriftkloge og de ældste hånede ham på samme måde og sagde: »Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse. Han er jo Israels konge, lad ham nu stige ned fra korset, så vil vi tro ham. Han har stolet på Gud, lad Gud nu udfri ham, hvis han vil vide af ham. Han har jo sagt: Jeg er Guds søn.« Også røverne, der var korsfæstet sammen med ham, hånede ham på samme måde. (Matt 27,33-44)

DDS 191: Gak under Jesu kors at stå

10 For min skyld blev du så forladt
og af Guds vrede taget fat,
at aldrig jeg forlades skal
i dødens grumme, dybe dal.

11 Al verdens synd bar det Guds Lam,
Guds vredes ild fortæred ham;
»Jeg tørster!« sagde han og fik
af eddike så sur en drik.

12 Så tømte du med bredfuldt mål,
o frelser min! den bitre skål,
men derfor kalken liflig, sød
skal kvæge mig i liv og død.

Station 11: Jesus lover røveren en plads i himlen

Også to andre, to forbrydere, førtes med ud for at blive henrettet sammen med ham. Og da de kom til det sted, som kaldes Hovedskallen, korsfæstede de ham og forbryderne dér, den ene på hans højre og den anden på hans venstre side. Den ene af de forbrydere, som hang dér, spottede ham og sagde: »Er du ikke Kristus? Frels dig selv og os!« Men den anden satte ham i rette og sagde: »Frygter du ikke engang Gud, du som har fået den samme dom? Og vi har fået den med rette; vi får kun løn som forskyldt, men han har intet ondt gjort.« Og han sagde: »Jesus, husk mig, når du kommer i dit rige.« Og Jesus sagde til ham: »Sandelig siger jeg dig: I dag skal du være med mig i Paradis.« (Luk 23,39-43)

DDS 191: Gak under Jesu kors at stå

7 Den røver, som sin synd fortrød
og trøstede sig i Kristi død,
for hannem brød han dødens brod
og gav i Paradis ham lod.

8 Lad mig og i min sidste stund
det høre af din egen mund:
»I dag du være skal med mig
i Paradis, i Himmerig!«

Station 12: Jesus overdrager Johannes og Maria til hinanden

Men ved Jesu kors stod hans mor, hans mors søster, Maria, Klopas' hustru, og Maria Magdalene. Da Jesus så sin mor og ved siden af hende den discipel, han elskede, sagde han til sin mor: »Kvinde, dér er din søn.« Derpå sagde han til disciplen: »Dér er din mor.« Fra den time tog disciplen hende hjem til sig. (Joh 19,25-27)

DDS 191: Gak under Jesu kors at stå

4 Han dernæst til sin moder så,
hvor jammerfuld hun monne stå,
som stungen gennem sjæl og liv
med mordersværd og dræbekniv.

5 En anden søn han hende gav
til lindring, trøst og støttstav:
»Johannes, tag dig hendes sag
som moders an fra denne dag!«

6 Om jeg, o Jesus, og skal stå
forladt, forhadet, med korset på,
ja, venneløs blandt rov og ran,
send et Guds barn, som tar mig an!

Station 13: Jesus dør på korset

Men fra den sytten time faldt der mørke over hele jorden indtil den niende time. Og ved den niende time råbte Jesus med høj røst: »Elí, Elí! leamá sabaktáni?« – det betyder: »Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?« Nogle af dem, som stod der og hørte det, sagde: »Han kalder på Elias.« Straks løb en af dem hen og tog en svamp og fyldte den med eddike, satte den på en stang og gav ham noget at drikke. Men de andre sagde: »Lad os se, om Elias kommer og frelser ham.« Men Jesus råbte atter med høj røst og opgav ånden. Og se, forhængene i templet flængedes i to dele, fra øverst til nederst. Og jorden skælvede, og klipperne revnede, og gravene sprang op, og mange af de hensovede helliges legemer stod op, og de gik ud af deres grave og kom efter hans opstandelse ind i den hellige by og viste sig for mange. Men da officeren og hans folk, der holdt vagt over Jesus, så jordskælvet og det andet, der skete, blev de rædselsslagne og sagde: »Sandelig, han var Guds søn.« Der var også mange kvinder, der så til på afstand, de havde fulgt Jesus fra Galilæa og sørget for ham. Blandt dem var Maria Magdalene, Maria, Jakobs og Josefs mor, og Zebedæussønnernes mor. (Matt 27,45-56)

DDS 197: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig

1 »Min Gud, min Gud,
hvorfor har du forladt mig!«
Det var dit sidste råb, min bror,

den dag, da smerten blev for stor,
da du blev tvunget helt i knæ
og naglet fast til korsets træ:
»Min Gud, min Gud, hvorfor har du
forladt mig!«

3 »Min Gud, min Gud,
hvorfor har du forladt mig!«
Det råber jeg, når alt blir sort,
når én, jeg elsker, rives bort,
når ensomhed og angst og vold
gør verden her langfredagskold:
»Min Gud, min Gud, hvorfor har du
forladt mig!«

6 »Min Gud, min Gud,
hvorfor har du forladt mig!«
Det råb er Himlens ramaskrig
mod fjendemagt og vennesvig.
Det tvinger alle os i knæ
for dig, som nu er livets træ:
»Min skyld, min Gud, min skyld, min Gud,
forlad mig!«

Station 14: Jesus lægges i en gravhule

Men da det var blevet aften, kom der en rig mand fra Arimatæa, der hed Josef, som også var blevet en discipel af Jesus. Han gik til Pilatus og bad om at få Jesu legeme, og Pilatus befalede, at det skulle udleveres. Så tog Josef Jesu legeme og svøbte det i et rent lagen og lagde det i den nye grav, som han havde ladet hugge ud i klippen til sig selv. Og han væltede en stor sten for indgangen til graven og gik. Men Maria Magdalene og den anden Maria var der og sad over for graven. (Matt 27,57-61)

DDS 785: Tunge, mørke natteskyer

1 Tunge, mørke natteskyer
op ad himlen drager,
hjem til skovs af marken fly'r
hist de sorte krager;
skumringen sig breder ud,
det er mørkt omsider.
Vær os nær, du kære Gud,
medens natten lider!

2 Vær mig nær, thi uden dig
ensomhed mig truer;
vær mig nær, thi uden dig
jeg for mørket gruer!
Hold mig med din faderhånd,
så jeg dig fornemmer;
fri mig ud af mørkets bånd,
så min frygt jeg glemmer!

3 Lad mig føle, hver gang når
livet blir mig øde,
at du, Fader, hos mig står,
og i sådan møde;
og når natten i mit bryst
hjertet vil omleje,
o, da skænk mig livsens trøst,
vind mig lysets sejr!

4 Og når dødens nat engang
over mig sig sænker,
lad mig høre morgensang,
førend ret jeg tænker:
dine fugles morgensang
i den høje sommer,
der, hvor dag er altid lang,
natten aldrig kommer!

5 Tung og mørk den tavse nat
over jorden spænder,
hist kun bag et vindve mat
vågelys der brænder.
Du, som lindrer sorg og nød,
al vor synd forlader,
lyser op den mørke død,
tak, du lysets Fader!

Afslutning: Efter vandringen ender vi ved gravstenen, der står ved de anonymes gravsted. Her ligger dem, der ønskede at være ukendte for andre. Dog er vi alle kendte af Gud. Selvom om vi mejsler navne på gravsten, vil der om nogle hundrede år ikke være nogen, der husker os. Det er vores smertens vej i livet, at vi går mod død, undergang og glemsel. Nok skal vi ikke korsfæstes, men vi skal dog dø; derom bliver vi ikke spurgt, derom kan vi intet gøre. Jesus levede for kærlighedens skyld, for at befri os fra syndens smerte og fortabelse. Ved hans kors finder vi fred med vores egen skæbne. Ved hans kors finder vi håb. Nu er du kommet til vejs ende på denne Via Dolorosa, denne smertens vej; undervejs har du hørt Bibeltekster og salmer, og måske tænkt over dit eget liv og det kors, du må bære i din tilværelse. I boksen her ved stenen kan du lægge en seddel med de ord, der er faldet på dig undervejs. Eller send mig en sms eller mail med dine tanker og refleksioner. Langfredag aften kl. 21 live-streamer jeg en andagt i Hunderup Kirke, hvor jeg tager de ord, tanker, bønner og refleksioner med, der er blevet sendt til mig. Tak fordi du deltog. Guds fred være med dig.